

8. Menjava spovednika

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

1. Jan. 2020

↗ Nazaj na kazalo

Komaj je bil Študentski dom Jenner odprt, že je deloval s polno paro. To so bili takrat edini prostori, ki jih je imel Opus Dei na voljo za svoj apostolat. V študijskih sobah in sprejemnicah, v veži in v kapeli je bil vedno kateri izmed stanovalcev ali

pa mladi študentje, ki so prihajali na krščansko izobraževanje. Vrata študentskega doma so bila odprta vsakomur. Študentsko vzdušje je bilo prijetno, in kdor je zahajal tja, je rad pripeljal tudi svoje prijatelje.

Toda kmalu se je pri nekaterih začel pojavljati določen odpor do izobraževalnih srečanj. Zaslišale so se posamične kritike, neznatne in nebistvene. V nekaterih študentskih krogih na univerzi in na visokih šolah se je razširil glas, da se tam dogajajo čudne reči, da je kapela v Jennerju okrašena s prostozidarskimi in kabalističnimi znamenji, da pri obhajilu delijo odišavljene hostije, da imajo križe brez Križanega ...^[1]

To ni bilo prvič, da se je Jožefmarija srečal s tovrstnim primerom govoričenja.^[2] Bujna, razgreta in k čudaštvom nagnjena domišljija je bila izvor tako nezaslišanih trditev. Edina podlaga zanje so bili liturgični

simboli, naslikani na frizu kapele ob besedilu neke latinske pesmi; ali morda goli križ; ali pa rahla vonjava, ki se je, kot vemo, širila iz tabernaklja in katere namen je bil zadušiti smrad po mizarskem kleju. Kakorkoli že, odločen klevetam napraviti konec je Jožefmarija madridskega škofa zaprosil za podelitev odpustkov, kar naj bi – tistim, ki tega niso hoteli doumeti – razložilo krščanski smisel velikega črnega križa, ki je sameval v kapeli. In tako je gospod Leopoldo z odlokom, datiranim 28. marca 1940, podelil petdeset dni odpustkov – kot se je reklo v tistem času – za vsakokrat, ko kdo »pobožno poljubi leseni križ v študentskem domu«.^[3]

A ni ostalo le pri tem. Ustanovitelju so nato prišli na uho novi primeri obrekovanja in nedostojnega govoričenja. Njihov izvor ni bil v študentih, marveč v zrelih in odgovornih osebah. Sprva se je

Jožefmarija upiral temu, da bi verjel, kar so mu pripovedovali prijatelji ali njegovi duhovni otroci. Sporočila, ki so mu prihajala v roke, je trgal na kosce. Nikakor ni hotel sprejeti možnosti, da bi bile med kristjani mogoče takšne laži. Pred državljansko vojno, v letih Akademije DYA in Študentskega doma Ferraz, je doživel tisto obrekljivo ozračje, ko so ga obravnavali kot norca in krivoverca, Delo pa ožigosali kot sekto in belo masonerijo. Zato je čakal, da bi tudi te nove kalí izginile in odmrle pod pritiskom molčanja. Duhovnik zadevi ni želel pripisovati kakšne posebne teže, toda šušljanje je raslo in raslo. Nekateri študenti so širili že pravcate blodnje in vse skupaj postavljali na glavo. Govorili so, da je Jožefmarija s pomočjo nekakšne igre svetlobe v kapeli uprizarjal lebdenje in da je navzoče hipnotiziral.^[4]—

Le malo pisnih sporočil iz tistih prvih mesecev leta 1940 je ohranjenih. Če jih Jožefmarija že ni raztrgal, jih je poslal gospodu Leopoldu. Pozneje, sredi pomladi, je prišel trenutek, ko je mogel le še stežka zanikati, kar je bilo očitno. Končno se je odločil dvome razčistiti in naposled ugotovil, da so tisti študentje, ki so prihajali v študentski dom in se izogibali predavanjem o krščanskem izobraževanju, nato pa med svojimi tovariši razširjali govorice, vsi po vrsti pripadali madridski Marijini kongregaciji.

Obrekovanje, ki je prihajalo še iz marsikatero druge smeri, se ni ustavilo pri tem. Duhovnik je čutil nekakšno nevidno in lepljivo mrežo, napeto za svojim hrbtom. Klevetanje je pustilo bolečo sled tudi v globini njegovega duha. Nazadnje se je iščoč tolažbe obrnil h gospodu Leopoldu, da bi mu odprl svoje srce in ga seznanil z dogodki:

Madrid – 23. 4. '940

Oče, imam veliko željo, da se v miru pogovorim z vami [...].

Pošiljam tudi sporočilo, ki sem ga pred meseci založil; četudi to za vas sedaj ni nič novega, je še vedno aktualno. Sovražnik ne počiva! [...]

Oče, ne pozabíte na moje ljudi – na vam nadvse predane otroke! – in na grešnika,

Jožefmarija.^[5]

Zaradi nenehnih potovanj po provincah, kjer je imel duhovne vaje za duhovnike, v zadnjem času Jožefmarija ni imel časa obiskati svojega spovednika. To pojasni v strnjeni zabeleški:

22. maj 1940: Danes sem se spovedal pri p. Sánchezu in se z njim v miru pogovoril. Dogovorila sva se, da me bo spovedoval samo on, tudi če bi

zaradi svojih potovanj moral čakati na to cel mesec.^[6]

Upoštevajoč Jožefmarijevo iskrenost do svojega spovednika, ni dvoma, da so bile v tistem njunem umirjenem pogovoru podrobno obdelane tudi govorice in čenče zadnjega obdobja. Tu pa za nekaj kratkih mesecev izgubimo sled teh dogodkov.

Jožefmarija bi seveda na to najraje pozabil in zato ni hotel ohraniti nobenega dokaza o spletkah razen te ali one omembe brez navajanja podrobnosti.^[7] Skopi namigi, ki se tu in tam pojavijo v zvezi s tem vprašanjem, dajo misliti, da so bila šušljanja vse bolj zahrbtna ter so ciljale na Delo in nanj osebno.

Oče, piše madridskemu škofu, veliko molim za vas in prosim Boga, našega Gospoda, da bi na Delo, ki ga je On naložil na moja ramena, vi še naprej gledali kot na božjo in svojo stvar.^[8]

Kmalu zatem, 23. avgusta, je odšel v Segovio, da bi opravil duhovne vaje v samostanu bosonogih karmeličanov, kjer so bili shranjeni posmrtni ostanki sv. Janeza od Križa. Dodelili so mu celico številka 36, kjer je bil na vratih napis: »*Pax. Declinabo super eam quasi fluvium pacis. Isai. 66 v. 12*« (napeljal bom k njej mir kakor reko). Sporočilo o miru je uporabil na samem sebi in naslednji dan zapisal:

Zelo sem potreboval te duhovne vaje. Potrebno je, da grešnik Jožefmarija postane svet. Poleg tega mi v tem zadnjem času ni manjkalo stisk, četudi v Katarinah nisem omenil ničesar, in vse jasnejši postaja nadnaravni pogled, s pomočjo katerega jih je lažje nositi.

Na teh duhovnih vajah ne bom delal zapiskov.^[9]

Dne 28. avgusta se je vrnil v Madrid, kjer so ga čakale sveže govorice in obrekovanja. Ni nam treba

raziskovati, kakšne in kako težke so bile stiske, skozi katere je šel v tem obdobju. Za zgled bodi dovolj, kar je 15. septembra 1940 v pismu dejal škofu v Murcii:

Moj cenjeni in predragi gospod škof! O zadevi, ki jo bom obravnaval, sem nameraval molčati, dokler se ne bi srečal z vami v Barceloni, vendar sem se posvetoval z g. Casimirom Morcillem in ta mi pravi, da naj ozadje dogodkov razkrijem svojemu gospodu škofu.

Imam zanesljive informacije o tem, da je neki gospod svétnik iz združenja mladih Katoliške akcije v Murcii dobesedno izjavil, »da delu (tistemu, ki ga že dvanajst let opravljam v tesni edinosti s svojim ordinarijem in z ordinariji v krajih, kjer delam) grozi papeževo izobčenje; da je on (svétnik) popolnoma seznanjen z dosegom

tega dela, vendar da škofom povemo le tisto, kar nam ustreza, itd.«

Vse to je čisto obrekovanje in o resnosti tega dejanja naj presodi moj gospod škof.^[10]

Sicer pa svojih tegob ni razglašal naokrog. Zadržal jih je zase in molče nosil njihovo breme. ***Še naprej molíte za nas***, je v tistih dneh pisal pamplonskemu škofu, ***zlasti zame, ki imam nenehno križ na plečih.***^[11]

Zelo verjetno – čeprav je to zgolj domneva – je Jožefmarija sklenil, da se takoj po vrnitvi v Madrid loti obremenjujoče zadeve, ki mu je ležala na duši ob odhodu v Segovio. Dejstvo je, da se je v prvih dneh septembra šel pogovoriti z generalnim vikarjem, gospodom Casimirom Morcillem, preden je obiskal dve ali tri osebe, povezane z obrekovanji in govoricami. Odločil se je tudi, da svojega spovednika, patra Sáncheza, povpraša za svèt v zvezi z

nekim jezuitom.^[12] Njegov cilj je bil enkrat za vselej utišati obrekovanja ter umiriti zmešnjava in razburkanost, ki jo je v zadnjih mesecih hudič povzročil s pomočjo ljudi, ki morda niso imeli slabih namenov, so pa ravnali nepremišljeno.

Zares se je Jožefmarija s svojim spovednikom pogovoril o jezuitu, zadolženem za Marijino kongregacijo, ki se je pisal Carrillo de Albornoz.^[13] Povedal mu je o dokazanem dejstvu, da je ta pater iz Družbe Jezusove med mladimi člani kongregacije širil predstavo o Delu, ki naj bi bilo tajno in krivoversko združenje prostozidarskega kova. Spovednik mu je predlagal, naj se o zadevi pogovori na štiri oči z dotično osebo. Za nasvet se je Jožefmarija zahvalil in ga nemudoma tudi udejanjil. Brez odlašanja se je šel pogovoriti s patrom Carrillem de Albornozom. Naravnost in iskreno

mu je predstavil dejstva in govorice, ki so mu jih pripisovali, ter mu po svojih najboljših močeh razložil, kakšne dejavnosti za študente potekajo v Študentskem domu Jenner. Nato mu je Jožefmarija obzirno ponudil časten umik. Predlagal mu je, naj skleneta nekakšen dogovor, da bosta drug drugega obveščala, če bi naletela na kakršnokoli slabo kritiko bodisi zoper Delo bodisi zoper Marijine kongregacije.^[14]_____

Toda šušljanje ni izviralo samo v redovniških krogih. Čez noč se je duhovnikovo dobro ime znašlo sredi spletk politične narave, ne da bi bilo pri milem nebu mogoče dognati, zakaj. Jožefmarija se je moral odpraviti na Upravno ministrstvo, da bi o svojem ravnanju podal jasno izjavo: ***Jaz se – niti zdaleč! – ne mešam v stvari, ki niso duhovniške: sem duhovnik in samo duhovnik. – Vpletali so me v***

zadeve političnega in strokovnega značaja. Bog me obvaruj! pravi v svojih *Zapiskih*.^[15]

Po tej zabeležki se je obrnil na generalnega vikarja, da bi ga obvestil o novih nadlogah, in čeprav tega ne omenja, je šel k njemu tudi iskat tolažbe, saj ni bil neobčutljiv na trpljenje. (Vikarja je obiskal 15. septembra, in ko o tem poroča v *Zapiskih*, hvaležen pravi: ***Casimiro mi je vlil poguma.***)^[16]

Nato se je odpravil v Valencijo, da bi dal zagona študentskemu domu. Tam se je mudil od 17. do 23. septembra, ko se je vrnil v Madrid. Naslednji dan se je šel Jožefmarija v spremstvu Álvара del Portilla ponovno pogovoriti s patrom Sánchezom v jezuitsko rezidenco na Ulici Zorrilla. Tedaj je svojemu spovedniku izročil kopijo dokumentov, ki so bili potrebni za odobritev Dela. To je storil, ker je bil duhovni del tistih

besedil in v njih zaobjeto življenje pobožnosti v tesni zvezi z njegovim lastnim notranjim življenjem. Morda je šlo pri tem tudi za izraz zaupanja.

[17]

Potem je patru Sánchezu povedal o nekaterih svojih bridkosti zadnjega časa. »Nekateri ljudje dvomijo o vaših dobrih odnosih s škofijsko kurijo,« je k temu pristavil njegov spovednik. Dodatna kleveta seveda ni bila kakšna posebna novost, vendar je bil Jožefmarija začuden nad tonom njegovih besed.

Med pogovorom je beseda nato nanesla na vprašanje diskretnosti, s katero so člani Opus Dei opravljali apostolat od leta 1930, v obdobju **porajanja Dela** in verskega preganjanja. Takšna previdnost je veljala tudi pri duhovnem vodenju novih poklicev. Ti so – zaradi svoje lastne odločitve – svojo dušo razkrivali samo osebam, ki so jim

mogle svetovati na podlagi
seznanjenosti z ozadjem, se pravi
tistim, ki so poznali Delo in
njegovega duha. Pater Sánchez je
prav dobro vedel, da je bilo to
ravnanje edina smiselna in razumna
pot v takšnih okoliščinah. Razen tega
je tudi on sam to ves čas podpiral. Tu
je tičal razlog za Jožefmarijevo
zmedenost, ko ga je sedaj slišal reči,
da je treba s katerimkoli
spovednikom brez najmanjšega
zadržka razpravljati o zadevah,
povezanih s poklicanostjo v Delo.
Kako je mogoče, da bi jezuit zdaj
zagovarjal drugačno ravnanje, ko pa
je dejansko že več let svetoval, naj
člani Dela svoje duhovno vodenje
zaupajo le duhovnikom, ki to Delo
poznajo in ljubijo?

S tenkočutno ostroumnostjo
poznavalca duš se je ustanovitelj
nemudoma zavedel resnih posledic,
h katerim je meril ta preobrat
vedênja. In globoko se je zamislil ob

dejstvu, da je njegov spovednik v ***nekaj urah spremenil svoje dolgoletno mnenje.***^[18]

Stvari so se odvijale s tako naglico, da se je Jožefmarija kar naravnost odpravil k madridskemu škofu, ki je bil ravno na oddihu v kraju Alhama de Aragón. Dne 27. septembra sta imela skupno kosilo, potem pa sta vse do odhoda vlaka proti Zaragozi v dolgem pogovoru obdelala vprašanja v zvezi z Delom:

Včeraj sem bil v Alhami de Aragón pri svojem gospodu madridskem škofu, se glasi zabeležka z dne 28. septembra. Kakšnega očeta imamo v njem! Kako dobro razume in doživlja Božje delo! Povedal sem mu o nedavnih stiskah. Bil je ganjen. V ozadju vsega vidi Boga, vendar vidi tudi ozkoglednost nekaterih ljudi. Za sklep mi je dejal, da hoče izdati odlok o vzpostavitvi in odobritvi Opus Dei, kakor hitro se vrne v Madrid.^[19]

Govorila sta o obiskih in razgovorih zadnjih tednov ter o patru Carrillu:

Tisto o jezuitih razume tako kot jaz, piše Jožefmarija. In sicer, da se ne sme enega redovnika zamenjati z Družbo. Gospod škof enako kot jaz ceni Družbo Jezusovo in jo ima resnično rad.[20]

Do naslednjega srečanja med ustanoviteljem in patrom Sánchezom je prišlo dva tedna pozneje. Kakor prejšnjikrat ga je spremljal Álvaro del Portillo. Brez ovinkarjenja je svojemu spovedniku povedal, da je na svojo veliko žalost opazil korenito spremembo v njegovem razpoloženju do Dela. Potem ko je o tem veliko premišljeval, je prišel do zaključka, da mu vest ne dopušča nadaljevati z duhovnim vodstvom, sedaj ko je bilo izgubljeno nekdanje zaupanje, ki ga je polagal v svojega spovednika.

Pater Sánchez je tedaj nekoliko razburjen izjavil, da Sveti sedež ne bo nikoli odobril Dela, ter mu zatem v podkrepitev navedel še neki kánon. Ta nepričakovani izid je bil hud udarec za Jožefmarija, ki je uspel ohraniti mirno kri ter mu odvrnil, da je Delo od Boga in da ga bo zato že On pripeljal v varen pristan.^[21]—

Ko se je pogovor na tem mestu prekinil, mu je pater Sánchez vrnil papirje o Delu, ki mu jih je ustanovitelj izročil ob prejšnjem srečanju. Na poti domov je Jožefmarija mučilo eno samo zaskrbljujoče vprašanje: Zakaj je sedaj do Opus Dei zadržan on, ki mu je predtem tolikokrat potrdil njegov božji izvor? Ko je prišel v Jenner, je šel najprej preverit kánon, ki ga je izpostavil pater Sánchez in ki si ga je takrat zabeležil Álvaro del Portillo. Pomiril se je. Z odobritvijo ni imel nikakršne povezave. Ko pa je odprl ovojnico s papirji, ki mu jih je vrnil

spovednik, je našel listič, na katerem je bilo zapisanih pet ali šest imen. To je bil ravno seznam fantov, ki so bili v stiku s patrom Carrillem in so obiskovali Študentski dom Jenner zato, da bi ga na skrivaj obveščali. Je pater Sánchez ta seznam pomotoma založil med papirji ali pa je šlo morda za namerno prijateljsko gesto v duhu opravičila?^[22] —

Več ali manj mirno je minil mesec oktober. Jožefmarija se je spominjal besed, ki mu jih je gospod Leopoldo izrekel v slovo tistega dne, ko sta skupaj obedovala v Alhami de Aragón:

»Poglejte, José María, doslej je Gospod hotel, da imate za zgled dobrega razbojnika, zato da bi lahko rekli: Po pravici visim na križu! Od tega trenutka je vaš edini vzor križani Jezus – in naj kar pride trpljenje, tudi če zanj ni razloga!«^[23] —

Prav gotovo ga je Gospod na prihodnje bridkosti pripravljajal s ***kapljicami medu*** ter mu vnaprej na ustnice polagal sladek božji izrek:

V tem zadnjem obdobju, v mislih ima mesec oktober 1940, sem pogosto samega sebe zalotil, ko sem ponavljal: *Aquae multae non potuerunt extinguere charitatem!* Te besede tolmačim na dva načina: prvič, da me množica mojih preteklih grehov ne bo oddaljila od Ljubezni mojega Boga; in drugič, da vodovje preganjanja, ki ga trpimo, ne bo prekinilo dejavnosti, ki jo vrši Delo.

[24]

Tistega leta 1940 so njegova čustva dosegla višjo raven, tako v človeškem kot v nadnaravnem pogledu. Najprej je bil tu njegov odpor, ko ni hotel verjeti, da je človeška hudobnost tolikšna. Potem je moral sprejeti stvarnost dogodkov in poskusil obraniti dobre namene. (***Razumem,***

da nima slabega namena, vendar ne dojame ničesar, kar je del našega duha, ter vse pomeša in postavlja na glavo, pravi, ko opravičuje enega izmed obrekovalcev.)^[25] Naposled pa je bil spričo neovrgljive očitnosti v duhovnikovem srcu prostor le še za odpuščanje in pozabo:

Čeprav se nočem dotikati tega vprašanja, piše, ne da bi kakorkoli pojasnjeval zadevo, ki jo obravnava, naj samo povem, da je potreben napor, če hočem verjeti v dobro vero tistih, ki sistematično obrekujejo. Odpuščam jim iz vsega srca.^[26]

Sredi novembra je v madridskem semenišču vodil duhovne vaje. Nekega dne je šel obiskat podsekretarja na Upravno ministrstvo in pri vratih naletel na patra Carrilla de Albornoz^[27] (***redovnika, pravi, ki je spodbujal to zadnjo, tako dolgotrajno stisko***).

Tedaj mu je povsem naravno, brez zamerljivosti, ne da bi se moral zatekati ***k ljubezni ali vljudnosti***, segel v roko in ga pozdravil:

– Vesel sem, da vas vidim, pater. Bog vas blagoslovi!

(Pater Carrillo je takrat že prelomil dogovor, s katerim se je obvezal sporočiti kakršnokoli kritiko, saj je bil v tistih dneh na osnovi njegovega poročanja Jožefmarija ožigosan kot »norec in izprijenec«.)

– Se spominjate, da sva sklenila neki dogovor? ga je opomnil.

– O tem sem včeraj zvečer ob devetih že govoril z g. vikarjem, je naglo odvrnil pater Carrillo, da bi se otresel svojega sogovornika.

Naslednji dan je ustanovitelj v semenišču zapisal tole katarino, poslednjo zabeležko pred kar

enoletnim molkom v
njegovih *Zapiskih*:

15. november, Madrid: [...] Zvečer me je zaradi tiste stiske prevzelo neizmerno notranje veselje. Sedaj čutim še večjo ljubezen do Družbe Jezusove ter simpatijo in celo naklonjenost do redovnika, ki je bil snovalec te gonje. Poleg tega razumem, da je ta gospod prav simpatičen in zagotovo zelo dober človek. Naj mu Bog nakloni blagoslova in sreče! – Več podrobnosti je danes zjutraj od mene slišal moj duhovni oče, José M. García Lahiguera.^[28]

* * *

Naslednjič sta se pater Sánchez in Jožefmarija srečala šele 22. novembra 1948. Medtem je Opus Dei od Svetega sedeža že prejel tako imenovani *decretum laudis* (odlok o pohvali) in odobritev svojega statuta. Ustanovitelj je odpotoval v Španijo in

obiskal vse predstojnike Družbe Jezusove razen predstojnika v Sevilji, ki ga ni želel sprejeti. V Madridu je šel z dovoljenjem provinciala na obisk k patru Sánchezu, ki se je zelo razveselil. Obujala sta stare spomine in se naposled gotovo dotaknila tudi perečega vprašanja. Jožefmarija si je vtise ob tem srečanju zabeležil in nam pripoveduje:

Bil je zelo zadovoljen, ko sem mu povedal, kako se Delo širi. Malo sem ga skušal, rekoč: »Zares sem trpel, pater, in ko sem videl, s kakšno gonjo so se spravljali name tako dobri ljudje ..., sem za trenutek pomislil: Sem se mar zmotil ... in to ni od Boga ... ter s tem zavajam duše?«

V trenutku je začel vneto ugovarjati: »Ne, ne, to je od Boga, vse je od Boga.«^[29]

Pater Valentín Sánchez Ruiz je umrl v Madridu 30. novembra 1963. Kakor hitro je vest o tem prispela v Rim, je

ustanovitelj daroval sveto mašo za njegovo dušo in pisal vikarju Opus Dei v Španiji. Pismo je navdano z globoko ganjenostjo zaradi prejete novice in božanska otožnost veje iz njega, ko ustanovitelj piše: ***Ta cenjeni redovnik ni imel nikakršne povezave z Delom, bil pa je povezan z mojo dušo, ki je ni mogoče ločiti od Opus Dei.*** Takole se glasijo njegove zadnje vrstice:

Naj počiva v miru, saj je bil dober in zelo apostolski! K njemu sem se zatekal, zlasti kadar sta Gospod ali njegova Mati s tem grešnikom ravnala po svoje in sem se jaz najprej ustrašil, ker tistega nisem hotel, potem pa sem v globini duše jasno in glasno ter brez besed prejel odgovor: »Ne timeas! Saj sem jaz.« Ko me je dobri jezuit poslušal nekaj ur pozneje, mi je vsakokrat smehljaje v očetovskem tonu dejal: »Bodite mirni, to je od Boga.«

Oprostite mi. Ubog človek sem.
Molíte zame, da bi bil dober, zvest in
vesel. Čutil sem potrebo, da ti to
povem, zato da bi Gospodu
priporočili tudi tisto dušo, ki mu je
po mojem zelo ugajala.^[30]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] Vesti, ki so krožile, so bile včasih
pravi nesmisli. Na primer tisto, da
člani Dela, ***kadar klečimo,***
sklenemo roke na hrbtu, kar naj bi
bil nekakšen čuden obred. V
resnici pa, pripoveduje ustanovitelj,
smo poklekali na tla, ker nismo
imeli klečalnikov, in so fantom
roke same od sebe zlezle za hrbet
(Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št.
61). V zvezi s tem prim. tudi pismo
madridskega škofa Leopolda Eija y
Garaya z dne 21. 6. 1941 opatu

koadjutorju samostana Montserrat, Aureliu Maríi Escarréju Janéju OSB, RHF, D-03545/3; in Álvaro del Portillo, *Sum.* 414; José Luis Múzquiz de Miguel, *Sum.* 5800; Pedro Casciaro Ramírez, *Sum.* 6327.

[2] Prim. *Zapiski*, št. 751, 15. 6. 1932; št. 1240, 10. 3. 1935; št. 1267, 7. 5. 1935; št. 1290, 14. 10. 1935; št. 1292, 28. 10. 1935 idr.

[3] Reskript v: RHF, D-15074.

[4] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 414; Pedro Casciaro Ramírez, *Sum.* 6327.

[5] Pismo iz Madrida, EF-400423-1.

[6] *Zapiski*, št. 1611.

[7] Prim. Pismo iz Ávile Ávaru del Portillu in članom Dela v Madridu, EF-400701-2, kjer je omenjen ***mali Judež***; in *Zapiski*, št. 1614, 21. 6. 1940.

[8] Pismo iz Leóna, EF-400806-2.

^[9] — *Zapiski*, št. 1619, 24. 8. 1940.

^[10] — Pismo iz Madrida msgr. Miguelu de los Santosu, EF-400915-1. Miguel de los Santos Díaz Gómara je bil imenovan za škofa v Cartageni (provinca Murcia) leta 1935; potem je bil apostolski upravitelj Barcelone do leta 1942. To je bil pri pisanju tega pisma razlog za neodločenost, ali naj mu ga pošlje v Murcio ali v Barcelono.

^[11] — Pismo iz Madrida msgr. Marcelinu Olaechei Loizagi, EF-400910-1.

^[12] — Prim. *Zapiski*, št. 1622, sep. 1940. V zvezi s kronologijo dogodkov prim. RHF, D-15200 in D-15204.

^[13] — O patru Carrillu in madridski Marijini kongregaciji: prim. Carlos López Pego, *La Congregación de »Los Luises« de Madrid. Apuntes para la Historia de una Congregación Mariana Universitaria de Madrid*, Madrid 1999.

[14] Prim. *Zapiski*, št. 1626, 15. 11. 1940.

[15] *Prav tam*, št. 1623, 14. 9. 1940.

[16] Prim. *prav tam*, št. 1624, 15. 9. 1940. Casimiro Morcillo je bil generalni vikar.

[17] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 329.

[18] RHF, D-15713. Diskretnost članov Opus Dei pri apostolskem delovanju je bila nekaj neizogibnega zaradi španskih političnih razmer v letih 1931 do 1939 in ker je bilo Delo pravkar rojeno. Da bi se izognil pretresom in preganjanju, je ustanovitelj ravnal s sveto diskretnostjo, kar je podpiral tudi njegov duhovni voditelj (prim. *Zapiski*, št. 486, 16. 12. 1931; št. 734, 24. 5. 1932, št. 799, 5. 8. 1932, in št. 1216, 10. 1. 1935).

[19] RHF, D-15713.

^[20] *Prav tam.*

^[21] Álvaro del Portillo, *Sum.* 330.

^[22] Prim. *prav tam.* Ustanovitelj si je to razlagal kot poslednji izraz naklonjenosti s strani svojega spovednika, kot pravi v nekem zapisu: ***Pri zadnjih dveh pogovorih, ki sem ju imel s cenjenim patrom jezuitom, me je spremljal Álvaro. Med zadnjim srečanjem sem mu dejal, naj mi vrne Codex, kot smo takrat rekli našemu statutu. In mi ga je vrnil; imel ga je namreč zato, ker sem mu ga prinesel zaradi povezave z mojo dušo. In on, p. Sánchez, je kot poslednje dejanje naklonjenosti med papirje vstavil listič z imeni oseb, ki so v družbi patra C. de A. širile govorice, klevete in interpretacije, ki so postale ne vzrok, temveč lažna osnova te kampanje, ki še vedno traja*** (Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 20).

[23] RHF, D-15713.

[24] *Zapiski*, št. 1625, 4. 11. 1940. Te navdihe je imel v mislih, ko se je izogibal direktnega omenjanja in uporabljal izraz **kapljice medu** (prim. *Pismo* 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 20).

*Aquae multae non potuerunt
extinguere charitatem* – velike vode
ne morejo pogasiti ljubezni (Vp 8,7).

[25] *Zapiski*, št. 1622, sep. 1940.

[26] *Prav tam*, št. 1625, 4. 11. 1940.

[27] Ángel Carrillo de Albornoz se je rodil leta 1905, vstopil v Družbo Jezusovo 15. 7. 1925 in izpovedal zaobljube 15. 8. 1941. Leta 1940 je bil imenovan za vodjo Španske zveze Marijinih kongregacij, dne 5. 4. 1948 pa je postal direktor Centralnega tajništva Marijinih kongregacij ter se preselil v Rim, v generalno kurijo na ulici Borgo Santo Spirito. Leta 1951 je

iz Družbe Jezusove izstopil (prim. R. Mendizábal, *Elenchus Scriptorum qui, in restitutam Societatem Iesu cooptati, eam deseruerunt*, v: *Catalogus defunctorum in Renata Societate Iesu ab a. 1814 ad a. 1970*, Rim 1972, str. 605).

[28] *Zapiski*, št. 1626. José María García Lahiguera se je rodil leta 1903 v kraju Fitero (pokrajina Navara), bil posvečen v duhovnika leta 1926 v Madridu in umrl leta 1989. Po državljanski vojni je bil profesor, predstojnik in spiritual madridskega semenišča; takrat se je pri njem spovedoval ustanovitelj, do leta 1944. Pozneje je postal madridski pomožni škof, posvečen leta 1950, ter bil škof Huelve od leta 1964 do 1969, ko je imenovan za nadškofa v Valenciji. Bil je soustanovitelj ženske kontemplativne ustanove Kongregacija sester Kristusa Duhovnika. Več o njegovem življenju: Salvador Muñoz Iglesias, *José María*

García Lahiguera – un carisma – una vida, Madrid 1991. Prim. tudi Vicente Cárcel Ortí, *Pasión por el sacerdocio. Biografía del Siervo de Dios José María García Lahiguera*, Madrid 1997.

[29] *Zapiski*, št. 1873, 22. 11. 1948.

[30] Pismo iz Rima Florenciu Sánchezu Belli, EF-631206-2. *Ne timeas* – ne boj se.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/8-menjava-spovednika/](https://opusdei.org/sl-si/article/8-menjava-spovednika/) (20.
Mar. 2026)